

afhankelijke positie, die steunt op de gunst en recommandatie van het publiek. Ik moet dan ook verzoeken mij geen beweringen in den mond te leggen, die ik niet heb geuit en waarvoor ik dus geen enkele verantwoordelijkheid wensch te aanvaarden. Indien collega BRENKMAN het niet met mij eens is, bepale hij zich er toe te wederleggen, wat ik heb geschreven, en niet met beschouwingen te komen over zaken, die ik niet gezegd heb. Voor mijn argumenten tegenover de zijne kan ik gevoegelijk volstaan met hetgeen ik in mijn stuk heb geschreven. Ten slotte slechts dit: een goede ziekteverzekering (annex de bijbehorende sociale wetten), welke niemand liever wensch dan ik, is geheel is anders dan een stelsel van *iedere* arts staatsambtenaar.

's-Gravenhage, 1 April 1919.

R. BROMBERG.

KNIESCHARNIER MET AUTOMATISCHE REMMING.

Het zij mij vergund als niet-geneeskundige een enkele technische opmerking te maken naar aanleiding van het artikel in het nummer van 22 Februari j.l.: „Kniescharnier met automatische remming”, door dr. J. VAN ASSEN JZN.. De schrijver wijst daarin op de zoogenaamde inwendige rem bij kunstbeenen voor dij-amputatie. Deze constructie (waarnaar vooral in de eerste oorlogsjaren in Duitschland veel gezocht is, die echter later door verschillende fabrikanten weer verlaten werd) had echter tot doel het automatisch vastzetten van het kniescharnier door belasting in iederen willekeurigen hoek. Een goed gebouwd kunstbeen zal nl. bij het loopen niet inknikken en bij lichte buiging wordt de knie bij belasting zelfs vanzelf gestrekt, in tegenstelling met een beugel. Het verschil zit in de voetconstructie. Hier te lande wordt echter meestal een, ook in sommige streken van Duitschland (hoofdzakelijk Westfalen en de Rijnprovincie) gebruikelijke, voetconstructie toegepast, waarbij de voet in dorsaalflexie gemonteerd is en een zeer ruime beweging bezit. Hierbij heeft het inknikken zeer dikwijls plaats. Is echter de voet in lichten equinusstand (ongeveer 100°) geplaatst en de buiging begrensd tot ongeveer den rechten hoek, zoodat het steunpunt op den grond hoofdzakelijk bij den bal van den voet ligt, en de hiel bij het afrollen den grond verlaat, dan zal dit inknikken niet plaatsvinden. De invloed van den voetstand op het mechanisme van het loopen op een kunstbeen wordt o. a. zeer mooi beschreven in „Les principes fondamentaux de la prothèse orthopédique du membre inférieur” door GEORGES HENDRIX.

Amsterdam,

22 Maart 1919.

C. RIEMANN.

Fabrikant van kunstledematen enz.

De heer RIEMANN schrijft, dat het stellen van den voet in equinus-stand van 100° voldoende is, om inknikken van de knie bij een kunstbeen na dij-amputatie te voorkomen. Zeer zeker is deze stand van den voet van belang, maar blijkens mijn eigen ervaringen en die van alle mij bekende schrijvers, o. a. den door den heer RIEMANN aangehaalden GEORGES HENDRIX, is dit niet voldoende. Deze laatste beveelt toch de strek-bretels aan, een oude Fransche vinding, bestaande in twee riemen, die van het voorste bovenste deel van het onderbeen langs het bovenbeen-gedeelte naar de schouders voeren. Ik geloof dan ook, dat een knie-scharnier, dat bij belasting niet inknikt, zowel voor kunstbeenen bij dij-amputaties als voor beugels bij verlammingen gewensch blijft.

Rotterdam, 29 Maart 1919.

J. VAN ASSEN JZN.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Nachtsluiting van apotheken.

In het eind van December van het vorige jaar heeft het bestuur der Nederlandsche Maatschappij ter bevordering der pharmacie zich tot den minister van arbeid gewend met het verzoek een wetswijziging te willen indienen, die het mogelijk maakt de